

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2978/2019
17.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић, адвокат из ..., против тужених ББ, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., и ВВ, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 391/19 од 18.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 391/19 од 18.02.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 391/19 од 18.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 859/18 од 20.11.2018. године, ставом првим изреке, дозвољено је проширење тужбе у односу на ВВ, те је утврђено да је исти друготужени у овој парници. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца у непресуђеном делу у односу на друготуженог. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу за период од јануара 2014. године закључно са августом 2015. године, на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора солидарно исплате укупан износ од 59.777,80 динара, и то појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког до исплате, све ближе описано у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу за исти период на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, солидарно исплате укупан износ од 129.270,18 динара и то појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког до исплате, све ближе описано у том ставу изреке. Ставом петим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 84.681,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 391/19 од 18.02.2019. године је укинута пресуда Основног суда у Сомбору П1 859/18 од 20.11.2018. године у делу којим је дозвољено проширење тужбе у односу на ВВ, те у делу којим је одлучено о тужбеном захтеву у односу на тог туженог и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење, док је у преосталом делу пресуда потврђена, а жалба туженог ББ одбијена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права, имајући у виду и став изражен у пресудама овог суда Рев2 1112/2016 од 28.12.2016. године и Рев2 2614/2016 од 08.02.2017. године. Наиме, у конкретном случају, правноснажном пресудом је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени ББ да тужиоцу за тражени период исплати на име накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора досуђене износе. Правилно се у нижестепеним пресудама закључује да се из утврђеног радног часа према члану 5. став 6. Анекса Колективног уговора не може закључити који износ представља накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за годишњи одмор и да ли је тужени исплаћивао накнаду ових трошкова запосленима, па и тужиоцу, а након измене Колективног уговора Анексом од 20.06.2014. године није дошло до увећања зараде запослених. Следом реченог, право запослених на исплату наведених накнада је само деклараторно наведено у изменама Колективног уговора, а тужени није доказао да је вршио обрачун и исплату тужиоцу по том основу.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је Основном суду у Сомбору дана 14.02.2017. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 90.000,00 динара, с тим да је тужба преиначена поднеском тужиоца од 29.11.2017. године повећањем захтева којим је тражена исплата износа од 189.047,98 динара.

Како вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија туженог ББ није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић